

[Elmqvist.]

de kortfristede Laan, naar de langfristede Laans Kurser ikke er tilfredsstillende. Det er altsaa ved den udvidede Form en langt mere udvidet Lovgivning, der er tænkt paa, end den hidtidige Lovgivning, der kun har taget Sigte paa Prioritering til Dækning af Omkostninger ved Byggearbejder. Selv om man ikke endnu i Udvalget har haft Lejlighed til en indgaaende Drøftelse af, om man skal give en eventuel permanent Lovgivning videre Omfang end til at gælde for Byggearbejder, tror jeg dog at kunne sige, at den overvejende Stemning i Udvalget hidtil har været for, at en permanent Lovgivning, hvis den skal etableres, bør begrænses til Finansiering af Omkostninger ved Byggearbejder. Noget endeligt Standpunkt har Udvalget imidlertid ikke taget hertil, og dette Spørgsmaal vil derfor ogsaa blive optaget til fornyet Drøftelse, naar Sagen engang igen kommer til at foreligge til Behandling. Men rent foreløbigt tror jeg nok, jeg kan sige, det er den almindelige Opfattelse i Udvalget, at man bør holde sig til den begrænsede Opgave, som Loven hidtil har haft.

Da Loven imidlertid udløber med dette Aars Udgang, og da det ikke har været muligt for Udvalget i den korte Tid, der har været levnet det, at tilendebringe Behandlingen af Forslaget, medens man paa den anden Side gerne ønsker at fortsætte Behandlingen af Sagen og at tilendebringe den, hvad enten Resultatet nu maatte blive positivt eller negativt, er der med den højtærede Minister truffet den Ordning, at Ministeren har ændret Lovforslagets Bestemmelse om, at Loven fornyes for et Aar, til, at den nu kun forlænges for et halvt Aar. Samtidig har Ministeren meddelt, at det er hans Hensigt at fremsætte et nyt Forslag i Begyndelsen af det kommende Aar, saa at der derefter kan blive Lejlighed for Landstinget til at fortsætte den paabegyndte Behandling af det Problem, der foreligger og har foreligget til Behandling, nemlig om den permanente Lovgivning. Jeg vil gerne takke den højtærede Minister for den Stilling, han har indtaget til Sagen, samtidig med at jeg henstiller til Ministeren, at Forslaget bliver fremsat paa et saa tidligt Tidspunkt som muligt af det nye Aar, saa at Landstinget og det Udvalg, som Landstinget formentlig paa ny vil nedsætte, kan faa god Tid til at behandle dette vigtige Problem, som i de forløbne Aar har beskæftiget Rigsdagen Gang paa Gang, uden at det hidtil er lykkedes for Rigsdagen

at hidføre en positiv Løsning af Sagen. Jeg haaber, at den højtærede Minister venligst vil efterkomme denne Henstilling.

Og saa maa jeg have Lov at henstille endnu en Ting til den højtærede Minister. Saa vidt jeg kan se, er der forskellige Bestemmelser i den nugældende Lov, der var nødvendige, dengang Loven første Gang blev vedtaget, men som nu er ganske overflødige. Jeg kan f. Eks. pege paa, at der i § 5 d staar: „Laanefonden er berettiget til af Laantagerne at betinge sig en højere aarlig Rente end 4 pCt. og at udstede Forskrivninger, der bærer en højere aarlig Rente end 4 pCt.“ Jeg kan videre pege paa § 3, Stk. 2, der indeholder midlertidige Bestemmelser. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, at disse Bestemmelser fjernes, selv om det kommende Forslag fra Ministerens Side i øvrigt kun kommer til at lyde paa en Forlængelse af den nuværende Lovs Tidsfrist. Efter min Mening — og jeg tror, den Mening deles af mange, ikke mindst blandt Juristerne — vil Ministeren indlægge sig uvisnelig Hæder ved her at give sine Kolleger et godt Eksempel. Det er nemlig ganske urimeligt, at man, naar en Lov forlænges eller ændres paa visse Punkter, saa i Loven meget ofte beholder Bestemmelser, der ikke længere skal have Gyldighed, eller som er kommet i Strid med Love, der er blevet vedtaget i den mellemliggende Tid. Det kan ikke andet end skabe Uklarhed; det virker forvirrende paa Lægmand, der skal læse Loven, og det skaber unødigt Besvær for os Jurister, naar vi i en Lov træffer paa Bestemmelser, som vi maa formode er forældede eller bortfaldne; vi har det paa Fornemmelsen, men de staar der, hvorfor vi ofte maa foretage en Undersøgelse af, hvorvidt disse Bestemmelser nu virkelig er gældende eller ej.

Derfor burde det efter min Mening være en selvfølgelig Pligt for ethvert Ministerium ved enhver Ændring eller Forlængelse af en Lov at fjerne alle overflødige eller bortfaldne Bestemmelser, ja, det skulde efter min Mening egentlig være saa selvfølgeligt, at dette skete, at det skulde være ganske overflødigt fra Rigsdagens Talerstole at bede derom eller gøre opmærksom derpaa. Hvis det sker, vil det pynte paa Lovene, det vil pynte paa Regeringens og Rigsdagens Arbejde, og det vil skabe Klarhed og Orden og være i Overensstemmelse med den Anvisning, der allerede blev opstillet, da vi for mange Aar siden fik Jyske Lov, at Loven skal være klar, saa alle kan vide og forstaa, hvad Loven siger.